

OPEN ACCESS

Manuscript ID:
TAM-05032021-3592

Volume: 5

Issue: 3

Month: January

Year: 2021

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

Received: 16.10.2020

Accepted: 30.11.2020

Published: 01.01.2021

Citation:

Suba, T., and K. Aji.
"Ancient Leaf Manuscripts
– An Overview." *Shanlax
International Journal of
Tamil Research*, vol. 5,
no. 3, 2021, pp. 122–26.

DOI:

[https://doi.org/10.34293/
tamil.v5i3.3592](https://doi.org/10.34293/tamil.v5i3.3592)

*Corresponding Author:

[murugesapandian2011
@gmail.com](mailto:murugesapandian2011@gmail.com)

This work is licensed
under a Creative
Commons Attribution-
ShareAlike 4.0
International License

Ancient Leaf Manuscripts – An Overview

T. Suba

REG.NO: 20123014022016

Research Scholar, Department of Tamil

Annai Velankanni College, Tholayavattam, Tamil Nadu, India

 <https://orcid.org/0000-0001-9161-7644>

Dr. K. Aji

Assistant Professor, Department of Tamil

Annai Velankanni College, Tholayavattam

Manonmaniam Sundaranar University, Tirunelveli, Tamil Nadu, India

Abstract - It is the Manuscripts that give us the literary treasures we read and enjoy today in book form. The prints were mostly made of Palm Leaves. Because it is readily available and inexpensive. This review explores the methods of preservation of the Manuscripts, how to make manuscripts, the types of pens used, the protocols to be followed when writing, the method of reading, how they are preserved, and the causes of the destruction of manuscripts.

Key Words: Tamil Manuscriptes, Leaf Manuscriptes, History, preservation, and conservation,

Reference

Suvadissudar, International Institute of Tamil Studies, Chennai.

பழங்கால ஓலைச்சுவடிகள் - ஒரு பார்வை

தா. சுபா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழாய்வு மையம்
அன்னை வேளாங்கண்ணி கல்லூரி, தொலையாவட்டம்

1

முனைவர் க. அஜி

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழாய்வு மையம்
அன்னை வேளாங்கண்ணி கல்லூரி, தொலையாவட்டம்

ஆய்வுச் சுருக்கம்: பண்டைய காலத்தில் ஓலைச்சுவடிகள் கருத்துக்களைப் பதிவுசெய்வதற்குப் பயன்பட்டன. சங்க இலக்கியம் முதலாக இலக்கியப் படைப்புகள் ஓலைச்சுவடிகளில்தான் எழுதப்பட்டன. ஓலைச்சுவடிகள் பெரும்பாலும் பனையோலையால் உருவாக்கப்பட்டன. அவை, எளிதில் கிடைக்கக்கூடியதும் பொருள்செலவு இல்லாதனவாகும். இவ்வாய்வு ஓலையைப் பதப்படுத்தும் முறைகள், சுவடி தயாரிக்கும் முறைகள், சுவடிகளைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் பராமரித்தல், எழுது கருவிகளின் வகைகள், எழுதும் போது கடைபிடிக்கவேண்டிய நெறிகள் பற்றி விளக்குகிறது.

முக்கிய சொற்கள்: எழுத்து ஊடகம், ஓலைச் சுவடி, ஓலை வாருதல், ஓலைக்கண், சுள்ளாணி, குண்டெழுத்தாணி, வாரெழுத்தாணி, மடக்கெழுத்தாணி

முன்னுரை

பண்டைய இலக்கியப் படைப்புகளில் இன்று நூல் வடிவில் படித்து இன்புறும்படி இலக்கியச் செல்வங்களை தந்தவை தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள் ஆகும். சான்றோர் பெருமக்கள் இச்சுவடிகளைத் தேடித் திரட்டியதோடு அல்லாமல் பெரும் முயற்சியுடன் நூல் வடிவமாக்கியும் தந்தனர்.

ஓலைச் சுவடி - அறிமுகம்

பழங்காலத்தில் முன்னோர் கல், களிமண், பலகை, ஓடு, தோல், இலை, பனைஓலை, துணி, உலோகத்தகடு, பூர்ஜ மரப்பட்டை, மரப்பலகை, மூங்கில் பத்தை முதலியவற்றில் எழுதி வைத்தனர். எகிப்தியர், ரோமர், யூதர், கிரேக்கர் முதலியோர் பேப்பரைஸ் தாளையும் விலங்குகளின் தோலையும் எழுதப் பயன்படுத்தினர். நம்

நாட்டவர் பெரும்பான்மையாக ஓலைச்சுவடியைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர். ஓலைச்சுவடிகள் பனை மரங்களிலிருந்து பெறப்பட்டன. பனை மரங்களில் நூற்றுக்கும் அதிகமான வகைகள் இருப்பினும் மூன்று வகையான பனை மரங்களின் ஓலைகள் தான் எழுதுவதற்குப் பயன்பட்டன. அவை நாட்டுப்பனை, சீதாளப்பனை (சூந்தற் பனை), லந்தர் பனை என்பவையாகும்.

ஓலையைப் பயன்படுத்த காரணங்கள்

ஓலைச்சுவடி இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகள் வரை அழியாது; மிகுந்த பொருள் செலவு இல்லாதது; எல்லா இடங்களிலும் எளிதாகக் கிடைக்கக்கூடியது; எல்லா இடங்களுக்கும் எடுத்துச் செல்வது எளிது; அதனைப் பாதுகாப்பது எளிது. எனவே ஓலையைப் பயன்படுத்தினர். சுவடி தோடு, மடல், ஓலை, ஏடு,

இதழ் என்னும் பெயர்கள் எழுதப்பெற்ற ஏட்டிற்கும் நூலுக்கும் ஆகுபெயர்களாக வழங்கி வருவது போலச் சுவடி என்னும் பெயரும் காரணப்பெயராய் அமைந்தது. சுவடு+இ=சுவடி; சுவடுஉடையது சுவடி என்று காரணப்பெயரைப் பெற்றது எனலாம். பதிதலால் உண்டாகும் குறி சுவடு ஆகும். ஓலைகளில் எழுத்துச்சுவடு பதியுமாறு ஆணிகளைக் கொண்டு எழுதப்படுவதால் சுவடு என்ற பெயரைப் பெறுவதால் அவ்வகையான ஓலைக்கட்டையைச் சுவடி என்று அழைக்கிறோம்.

ஓலையைப் பதப்படுத்தும் முறைகள்

எழுதுவதற்கு மென்மையாகவும் மிருதுவாகவும் அமையவும் மேற்பரப்பு சேதமடையாமல் இருக்கவும் ஓலையைப் பல முறைகளில் பதப்படுத்தினர். ஓலைகளைத் தண்ணீர், பால், நீராவியில் வேகவைத்தல், ஈரமணலில் புதைத்து வைத்தல், நல்லெண்ணெய் பூசி ஊறவைத்தல், ஈரமான வைக்கோற்போரில் வைத்திருத்தல் எனச் சிலவற்றைக் கூறலாம்

சுவடி தயாரித்தல்

பனை மரத்தில் உள்ள ஓலைகளில் அதிக முற்றாததும், இளமையும் அல்லாத நடு நிலையில் உள்ளவற்றைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். இதனை ஓலைச்சார்வு என அழைப்பர். ஓரளவு பருவம் வந்த பனை மரத்திலிருந்து இந்தச் சார்வு ஓலை வெட்டி எடுக்கப்படும். ஓலையைத் தனித்தனியாகப் பிரித்தெடுப்பதற்கு, சிறிது வெயிலில் காயவிட்டு ஈர்க்கையைச் சத்தகத்தால் குத்தி எடுத்து தேவையான அளவில் நறுக்கி எடுக்க வேண்டும். இதனை ஓலை வாருதல் என்று அழைப்பர். ஒத்த ஓலைகளை ஒன்று சேர்ப்பதைச் சுவடி சேர்த்தல் என்பர். ஓலைகளின் மேற்பரப்பு கடினமாக இருப்பதால் எளிதில் எழுத, அதனைப் பதப்படுத்தி மிருதுவாக்க வேண்டும்.

சுவடி பயன்படுத்தும் முறை

பதப்படுத்திய சுவடிகளில் ஒன்று அல்லது

இரண்டு துளைகளிடுவர். இதனை ஓலைக்கண் என்பர். ஒரு துளையில் கயிற்றை நுழைப்பர். கயிறு அவிழாமலிருக்க ஈர்க்குடன் உள்ள ஓலையில் இரண்டு முக்கோணங்கள் உள்ளதாக கிளி மூக்குப் போல கத்தரித்துக் கட்டியிருப்பர். இதற்குக் கிளி மூக்கு என்று பெயர். மற்றொரு துளையில் ஒரு குச்சி அல்லது ஆணியைச் சொருகியிருப்பர். இதற்குச் சுள்ளாணி (நாராசம்) என்று பெயர். சுவடிகளுக்கு மேலும் கீழும் மரத்தாலான சட்டங்களை வைத்து கிளி மூக்கு கட்டப்பட்ட கயிற்றினால் சுவடியை இறுக்கிக் கட்டி வைப்பர். ஓலைகள் உடைந்து விடாமல் இருக்க ஓலைப் பெட்டிகளிலும் மரப் பெட்டிகளிலும் வைத்து சிவப்பு அல்லது காவித்துணிகளில் சுற்றி வைப்பர்.

எழுதுகருவிகள்

ஆணி, கூரிய கல், தண்டு, பறவையின் இறகு, பன்றி முள், விலங்குகளின் எலும்பு, மெல்லிய தூரிகை போன்றன எழுது கருவிகளாக இருந்தபோதும் ஓலைகளில் எழுத எழுத்தாணிகளையே பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

எழுத்தாணி

எழுதுவதற்குப் பயன்பட்ட ஆணி ஊசி, ஆணி, எழுத்தாணி எனவும் அழைக்கப்பட்டன. எழுத்தாணிகள் எலும்பு, தந்தம், பித்தளை, செம்பு, இரும்பு, தங்கம் போன்றவற்றால் செய்யப்பட்டிருந்தன. சுவடிகளில் எழுதப் பயன்பட்ட எழுத்தாணிகளைக் குண்டெழுத்தாணி, வாரெழுத்தாணி, மடக்கெழுத்தாணி என மூன்று வகைக்குள் அடக்குவர்.

குண்டெழுத்தாணி

இது அதிக நீளம் இல்லாமல் கொண்டை கனமாகவும் குண்டாகவும் அமைந்திருக்கும். இதைத் தொடக்க நிலையில் இருப்பவர்கள் பயன்படுத்துவர். இதன் கூர்மை குறைவாக இருப்பதால் பெரிய எழுத்துகளைத்தான் எழுத முடியும்.

வாரெழுத்தாணி

இது குண்டெழுத்தாணியைவிட நீளமானது. மேற்புறத்தில் கொண்டைக்குப் பதில் சிறிய கத்தி அமைந்திருக்கும். இக்கத்தி தனியாக இணைக்கப்படாமல் ஒரே இரும்பில் நுனிப்பக்கம் கூர்மையாகவும் மேற்பக்கம் தட்டையாகக் கத்தி வடிவிலும் அமைந்திருக்கும். நுனிப்பக்கம் எழுதவும் மேற்பக்கம் ஓலை வாரவும் பயன்படுவதால் இது வாரெழுத்தாணி என்று அழைக்கப்படுகிறது.

மடக்கெழுத்தாணி

வாரெழுத்தாணியைப் போன்று ஒரு முனையில் எழுத்தாணியும் மறுமுனையில் கத்தியும் அமைந்திருக்கும்; ஆனால் இரண்டு பகுதிகளையும் மடக்கி இடையிலுள்ள கைப்பிடியில் அடக்கிக் கொள்ளலாம். மடக்கி வைக்கும் தன்மை கொண்டதால் மடக்கெழுத்தாணி என்று அழைக்கப்படுகிறது. இதன் கைப்பிடி மரம், மாட்டுக்கொம்பு, தந்தம், இரும்பு, பித்தளை போன்றவற்றால் செய்யப்பட்டிருக்கும்.

எழுதும் போது கடைப்பிடிப்பன

ஏடு எழுதத்தொடங்குவோர் நூலின் இடது ஓரத்தில் குரு வாழ்க, குருவே துணை, சுப மஸ்து, ஸ்ரீ ராம ஜெயம், கிருஷ்ண சகாயம் என முகமன் எழுதுவது வழக்கம். ஏடு எழுதப்பட்ட காலத்தையும் குறிப்பிட்டு இருப்பார். சுவடியில் பல்வேறு குறியீடுகள் இடம் பெற்றிருக்கும். இதனை மருத்துவச்சுவடிகள், சோதிட மந்திரச் சுவடிகளில் காணலாம். சுவடியின் சிக்கனம் கருதிப் பாடலைச் சேர்த்தே எழுதுவர். ஒரு பாடல் முடிந்தவுடன் அப்பாடலின் எண் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும். தமிழ் மொழிக்கே உரித்தான எதுகையே அப்பாடலின் அடிகளைப் பகுத்துணர உதவிசெய்யும். எகர ஓகரங்களுக்குரிய ஒற்றைக் கொம்பே ஏகார ஓகாரங்களுக்கும் வழங்கப்பட்டிருக்கும். ரகரமும் உயிர் மெய் ஆகாரம், ஓகாரம் இவற்றைக் குறிக்க இணைக்கப்படும் கால்களும் ஒன்று போலவே

இருக்கும். ஒற்றுகள் புள்ளியின்றியும் பாடல்கள் சீர் பிரித்து எழுதப்பெறாமலும் எழுதும் பழக்கமும் காணப்பட்டன. தொடக்கக்காலத்தில் செய்யுள் வடிவிலே எழுதி வந்தனர். கிபி 15-ம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு உரைநடையில் எழுதும் பழக்கத்தை மேற்கொண்டனர். சுவடியில் பிழைகள் ஏற்பட்டு திருத்தப்படும் போது தவறான எழுத்தின் மேல் எழுதுவது, தவறான எழுத்தை அடித்துவிட்டு அவ்வெழுத்திற்கு மேலே எழுதுவது, நேர் கீழே எழுதுவது என்பன கடைபிடிக்கப்பட்டன.

வாசிக்கும் முறை

சுவடியில் எழுத்துகள் செவ்வனே தெரிவதற்காக வசம்பு, மஞ்சள், மணத்தக்காளியிலைச்சாறு, ஊமத்தையிலைச்சாறு, மாவிலைக்கரி, தர்ப்பைக்கரி முதலியவற்றைக் கூட்டிச் செய்த மையைத் தடவுவார்கள். இந்த மை எழுத்துகளை விளக்கமாகக் காட்டுவதோடு கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியைத் தரும். இங்ஙனம் மை தடவிப் புத்தகத்தை வாசிப்பார்.

சுவடிகளைப் பாதுகாத்தல்

சுவடிகளைப் பழங்காலப் பாதுகாப்பு முறை, தற்காலப் பாதுகாப்பு முறை என்னும் முறைகளில் பாதுகாக்கின்றனர்.

பழங்காலப் பாதுகாப்பு முறை

இயற்கையாகக் கிடைக்கக்கூடிய பொருள்களைக் கொண்டு பாதுகாத்து வருவது பழங்காலப் பாதுகாப்பு முறையாகும். மஞ்சள், வேப்ப எண்ணெய் பூச்சு, கோவையிலைச் சாறுமை, மணப் பொருள் முடிச்சு (வசம்பு, கருஞ்சீரகம், ஓமம், கிராம்பு, மிளகு ஆகிய பொருள்களை ஒரே அளவு எடுத்து நன்கு உலர்த்திப் பொடிச் செய்து இரண்டு பங்கு கற்பூரத்தைச் சேர்த்து, சிறுசிறு முடிச்சுகளாகக் கட்டிச் சுவடுகட்டுகளுக்கு இடையே போடுவது) போன்ற முறைகளில் பாதுகாக்கின்றனர்; அதோடு பருத்தி அல்லது பட்டுத் துணிகளில் சுற்றி வைத்தும் பாதுகாக்கின்றனர்.

தற்காலப் பாதுகாப்பு முறை

இரசாயனப் பொருளைக் கொண்டு பாதுகாத்தல், குளிர்சாதன அறையில் வைத்துப் பாதுகாத்தல், அறிவியல் கருவிகளைக் கொண்டு பாதுகாத்தல் (நகலெடுக்கும் இயந்திரம், நுண்படச்சுருள் இயந்திரம், அச்சு இயந்திரம், கணிப்பொறி) போன்ற முறைகளில் பாதுகாக்கின்றனர். அறிவியல் கருவிகளைக்கொண்டு பாதுகாக்கும் முறையில் செய்திகளைப் பாதுகாக்க முடியுமேதவிர, சுவடிகளைப் பாதுகாக்க முடியாது.

சுவடி அழிந்ததற்கான காரணங்கள்

ஓலைச்சுவடிகள் இயற்கை மற்றும் செயற்கை காரணங்களால் அழிந்துள்ளன. சுவடிகள் கடற்கோளாலும், தீயினாலும் அழிந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் நாள்பட மட்கியும் பூச்சிகளால் அரிக்கப்பட்டும் அழிந்தமையை இயற்கை அழிவு என்றும்

மன்னர்களிடையே நிகழ்ந்த போர், அரசியல் மாற்றம், மக்களின் குடிப்பெயர்ச்சி, வெளிநாட்டிற்கு விற்றல், தீயிலிடுதல், நீரில் எறிதல், கவனமின்மை போன்றவற்றால் அழிந்தமையைச் செயற்கை அழிவு என்று கூறுவர்.

முடிவுரை

பழந்தமிழகத்தில் ஓலைச் சுவடிகளைப் பதப்படுத்தி எழுதி வந்ததோடு பாதுகாத்தும் வந்திருக்கின்றனர். தற்போது எண்ணற்ற சுவடிகள் அழிந்தும் அழியும் தருவாயில் இருக்கின்றன. இச்சுவடிகளைக் கண்டறிந்து பதிப்பித்து, தமிழ் மொழிக்கு வளம் சேர்ப்பது உடனடிப் பணியாகும்.

பார்வை நூல்

சுவடிச்சுடர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.